

Seg nærer derfor Tvivl om, hvorvidt det egentlig er stemmende med Retfærdighed at behandle den vedkommende Person haardere end en Person, som er dømt til en Straffebøde, som er idømt en Bøde af den Størrelse, hvorom der her er Tale. Søvrigt mener jeg ligesom det ærede Medlem fra Hjørring Amt (Nyholm), at der savnes Noget her i § 11, og at Forudsætningen for, at man kan bringe Afsoningsreglerne til Anvendelse, altid maa være, at der foreligger et Døret, som har fastsat et bestemt Bidrag. Man har Hjemmel til Dekreteringen af et saadant Bidrag, hvor der er Spørgsmaal om uøgte Børn eller om fraseparerede Ægtefæller, men man har ingen saadan Regel for de Bidrag, der fordras hedes til de egne Børn. Men naar egne Børn have en Moder, og hun er forladt af den paagjældende Mand, kan der ikke være Tvivl om, at man ved Ansættelsen af det Bidrag, som Manden skal hede til Hustruen, hvad enten hun nu er forladt eller frasepareret, tillige har taget Hensyn til de Børn, hun har, og at der altsaa derved indirekte sker en Fastsættelse af det Bidrag, som skal hedes til disse Børn, og i saa Tilfælde kommer Personen ind under disse Regler om en lang Afsoningstid. Disse Bemærkninger beder jeg kun taget under Overveielse, hvad enten det nu bliver fra den ærede Ministers Side eller fra det høje Things.

N. Andersen (Christed Amts 3die Valgkreds): Uagtet jeg kan slutte mig til de Bemærkninger, hvormed det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein) indledede sit Foredrag, og som gik ud paa, at det ærede Medlem tvivlede om, at det vilde være muligt at tilveiebringe en fuldstændig tilfredsstillende Ordning af denne store og vigtige Opgave om det offentlige Fattigvæsen paa anden Maade end ved Initiativet, eller i alt Fald en kraftig Medvirning fra Regjerings Side, saa kan jeg dog ikke negte, at Indbringelsen af dette Lovforslag maa jeg fra et almindeligt Lægmands Standpunkt hilses med Tilfredshed. Dette Lovforslag har nemlig efter mit Skøn tre meget vigtige Egenstaber, som man i høi Grad maa paastømme. Den ene er den, som allerede en stor Del af de foregaaende Talere har anført, at Forslaget gaar ud paa en Kodifikation af det Utal af spredte Bestemmelser om Fattigvæsenet, der gaa tilbage til Aarhundredets Begyndelse, og som Enhver, der har med denne Sag at gjøre, er nødsaget til at hente sine Oplysninger fra. Seg skal ikke opholde mig videre ved denne Side af Sagen, da den, som sagt, er berørt af mange

Andre, men blot gjøre opmærksom paa den Omstændighed, at er der noget Lovgivningsomraade, hvor let overfluelige og let forstaaelige Regler ikke alene ere ønskelige, men ligefrem nødvendige, maa det være Fattiglovgivningens, idet der vel næppe er noget andet Lovgivningsomraade, hvor saa mange Lægmand og næsten udelukkende Lægmand skulle benytte de bestaaende Regler. Seg vil slet ikke tale om det Ønskelige i, at denne Lov kunde være saa let fattelig og forstaaelig, at ikke alene de paagjældende Sogneraadsherrer og Sogneraadsherrer uden Banskuelighed kunde hente ud deraf, men ogsaa ethvert Medlem af Samfundet, der eventuelt kunde komme til at behøve Fattigunderstøttelse, hurtig kunde gjøre sig klar over, hvilke Rettigheder og hvilke Pligter han havde. Det er naturligvis meget vanskeligt, naar alt herhen hørende, saaledes som det nu er Tilfældet, er spredt over et langt Tidsrum og maa søges paa mangfoldige forskellige Steder. En anden prisværdig Egenstaber, som jeg har fundet ved dette Lovforslag, er den, at det er bygget paa og gaar ud fra det Bestaaende, det prætenderer ikke at indføre noget Nyt paa et helt nyt Grundlag. Det er derover, at jeg ikke kan undlade at udtale min Tilfredshed, idet det nemlig forekommer mig, at man, hvad man end kan have at indvende mod vor Fattiglovgivning, dog maa sige, at det er en god, sund og human Lovgivning, som nu snart i et Aarhundrede har staaet sin Prøve. Seg veed selvfølgelig meget vel, og vi ere jo alle mere eller mindre bekendte med, at den nuværende Tid stiller nye Krav navnlig paa dette Omraade. Men det forekommer mig, at det, at fortsætte en Udvikling paa det, man har, naar det blot er godt, er det Naturligste og det Bedste i enhver Henseende og navnlig i denne. Seg skal slet ikke komme ind paa at bevise, at det er en forholdsvis god Fattiglovgivning, vi have haft et Aarhundrede igjennem, det er Noget de fleste af de ærede Medlemmer ere bekendte med, idet jeg forudsætter, at de fleste af dem have haft med Fattigvæsenet at gjøre. Seg skal kun gjøre opmærksom paa et Par enkelte mørke, eller, om jeg saa maa sige, sorte Punkter i denne Lovgivning, som det glæder mig at se, at det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa. Det, der for mig i alt Fald har stillet sig som det Mørkeste, det mindst forsvarlige i vor Fattigforørgelseslovgivning, er et Par Ting, der tidligere vistnok have været praktiseret meget almindelig, nu, haaber jeg dog, i mindre Grad. Det ene er det, at man har forfærget de Fattige ved at lade dem gaa paa Omgang i Kommunerne, det Andet, at man har